

posudek oponenta

Eva Gigerichová si dala za cíl ve své bakalářské práci představit Mezinárodní organizaci frankofonie, přičemž se soustředila jednak na historii jejího vzniku, jednak na její současné fungování, zaměření a činnost a konečně na vztahy mezi touto organizací a Českou republikou.

Po obsahové stránce předkládaná bakalářská práce v zásadě svůj cíl plní a tuto organizaci, která je u nás zatím stále relativně málo známá, představuje v několika rovinách. V některých pasážích je však toto představení poněkud povrchní a málo konkrétní. To se týká především úvodní kapitoly, výkladu významu a původu frankofonie a vymezení frankofonního světa. Podobně vyznívá též podkapitola věnovaná historii spolupráce českých zemí a Francie (4.1). Domnívám se, že pokud má práce skutečně přiblížit význam této mezinárodní organizace, by bylo záhodno nezůstávat v rovině globálních statistických dat, ale uvést více konkrétních příkladů aktivit MOF, minimálně ve čtvrté kapitole (MOF a ČR), například by bylo možno pracovat s ohlasy z tisku, kontaktovat české pobočky Alliance française či školy apod. Záměr provést srovnání MOF a Commonwealthu je již nad rámec problematiky, přestože by taková komparace mohla být zajímavá. V kapitole 5 však není ani náznak jakéhokoli srovnání a jednostránkové pojednání o Commonwealthu je tudíž v práci zcela nefunkční a nadbytečné.

Dostí problematická je jazyková stránka práce. Je pochopitelné, a autorka na to v předmluvě upozorňuje, že většinou byla nucena čerpat z francouzsky psaných zdrojů. O to větší pozornost by ale bylo třeba tomuto aspektu práce věnovat. Rušivě působí nejednotné uvádění názvu organizace (MOF, Organizace, Frankofonie), používání velkých písmen podle cizího vzoru bez ohledu na odlišný úzus (zejména systematické psaní slova frankofonie s velkým počátečním písmenem není myslím opodstatněné – „Mezinárodní organizace Frankofonie“, „Summit Frankofonie“), mechanický překlad některých výrazů (např. „lingvistická diverzita“, „civilní organizace“, „operatéri“) či nečeský slovosled. V textu se najdou též občasné pravopisné chyby („hlavními cíly“), nejednotný pravopis (universita/univerzita, diversita/diverzita), neodstraněné překlady (např. i v glosáři). Autorčina snaha o vlastní překlad názvů organizací apod. do češtiny je sama o sobě chvályhodná, výsledek je však někdy neobratný („Sít' parlamentních žen“, „Mezinárodní rada rádií a televizí vyjadřujících se ve francouzštině“) nebo i nepřesný („Marché des arts du spectacle africain“ přel. jako „Veletř s africkým uměním“). Vliv použitých zdrojů se projevuje i ve stylové rovině textu, který často působí poněkud „prospektovitě“.

Doporučuji práci k obhajobě a navrhuji hodnocení *velmi dobře*.

K. Drsková

30. 5. 2010

Mgr. Kateřina Drsková, Ph.D.